



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1421/2024
22.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Слободана Цветановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К. бр. 113/23 од 18.04.2024. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 88/24 (2021) од 11.07.2024. године, у седници већа одржаној дана 22.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Цветановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К. бр. 113/23 од 18.04.2024. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 88/24 (2021) од 11.07.2024. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости одбацује као **НЕДОЗВОЉЕН**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту К. бр. 113/23 од 18.04.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 1 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, како је то ближе наведено у изреци првостепене пресуде, док је законски заступник малолетног оштећеног ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 88/24 (2021) од 11.07.2024. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Цветановића и пресуда Основног суда у Великом Градишту К. бр. 113/23 од 18.04.2024. године је преиначена само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеном АА, који је оглашен кривим првостепеном пресудом због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 1 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, а у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена је као неоснована и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Слободан Цветановић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде или само другостепену одлуку преиначи.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Цветановића је неоснован у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати. Као незаконит доказ бранилац означава ЦД снимак безбедносне камере Одељења криминалистичке полиције ПУ Пожаревац, а који је као доказ суд извео на главном претресу иако суд није прибавио тај доказ, већ га је добио од тужилаштва, а које није презентирало суду начин прибављања предметног ЦД.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване.

Из списка предмета и то из дописа официра Полиције за контролу рада у подручној полицијској управи, мајора полиције Владана Павловића од 27.07.2021. године, достављеном начелнику Полицијске управе у Пожаревцу по притужби ББ, произилази да је дана 26.07.2021. године од стране полицијских службеника Одељења криминалистичке полиције, форензичара ВВ и криминалистичког инспектора ГГ изузет снимак видео надзора који се налази у улици ... у ... и оствареним увидом у овај

видео снимак, утврђено је да је снимак доброг квалитета, да се на снимку види да два полицијска службеника у униформи, без капе на глави прилазе групи деце и да један од полицајаца енергично хвата за десно уво једно дете и држи га за уво око 10 секунди.

Према томе, у конкретном случају ради се о снимку са безбедносне камере Одељења криминалистичке полиције ПУ Пожаревац, који је прибављен по притужби ББ поводом поступања полицијског службеника према њеном унуку малолетном оштећеном, са циљем да се пронађу, односно да се обезбеде трагови кривичног дела, те видео запис снимка са надзорне камере представља предмет подобан да служи као доказ неке чињенице која има значај за правне односе и као такав се може извести као доказ у кривичном поступку, јер је у питању ЦД на коме се налази снимак забележен сигурносним камерама које су постављене ради заштите безбедности људи и имовине на адреси у улици Имајући у виду изнето, Врховни суд налази да предметни ЦД са видео записом представља законит доказ и по начину прибављања и по садржини, те се самим тим на истом пресуда може заснивати, из којих разлога су оцењени као неосновани супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер се у радњама окривљеног не стичу битна обележја наведеног кривичног дела већ се евентуално ради о прекршају или дисциплинској одговорности окривљеног.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Наиме, одредбом члана 137. став 1. КЗ прописано је да кривично дело злостављање и мучење чини онај ко злоставља другог или према њему поступа на начин којим се вређа људско достојанство. Ставом 2. истог члана, прописано је да ко применом силе, претње, или на други недозвољени начин другоме нанесе велики бол или тешке патње с циљем да од њега или од трећег лица добије признање, исказ или друго обавештење или да се он или неко треће лице застраши или незаконито казни, или то учини из друге побуде засноване на било каквом облику дискриминације, казниће се затвором од шест месеци до пет година. Одредбом става 3. истог члана, прописано је да ако дело из става 1. и 2. овог члана учини службено лице у вршењу службе, казниће се за дело из става 1. затвором од три месеца до три године, а за дело из става 2. затвором од две до десет година.

Из изреке побијане пресуде произилази да је окривљени оглашен кривим да је „у стању урачунљивости, свестан свога дела и да је исто забрањено као службено лице – полицијски службеник Полицијске станице у ..., у вршењу службе према малолетном оштећеном... поступао на начин којим се вређа људско достојанство, тако што је пришао оштећеном који је био у групи малолетне деце, руком ухватио за десно ухо, повукао и заврнуо, при том говорећи: „Сад кад му ударим шамар, има све слине да му испадну“, при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење“. Из овако описане радње окривљеног, по оцени Врховног суда произилазе сва законска обележја кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и то како објективна која се односе на саму радњу извршења, обзиром да је окривљени предузимањем радњи наведених у изреци пресуде повредио људско достојанство малолетног оштећеног, тако и субјективна која се односе на

урачунљивост и умишљај окривљеног, па су супротни наводи браниоца оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања овако означене повреде бранилац наводи да нижестепени судови у побијаним пресудама нису навели разлоге на основу којих се може утврдити постојање умишљаја код окривљеног за извршење предметног кривичног дела, те није утврђено да ли је окривљени хтео да вређа људско достојанство оштећеног или је само хтео да га упозори, којим наводима бранилац указује суштински на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**